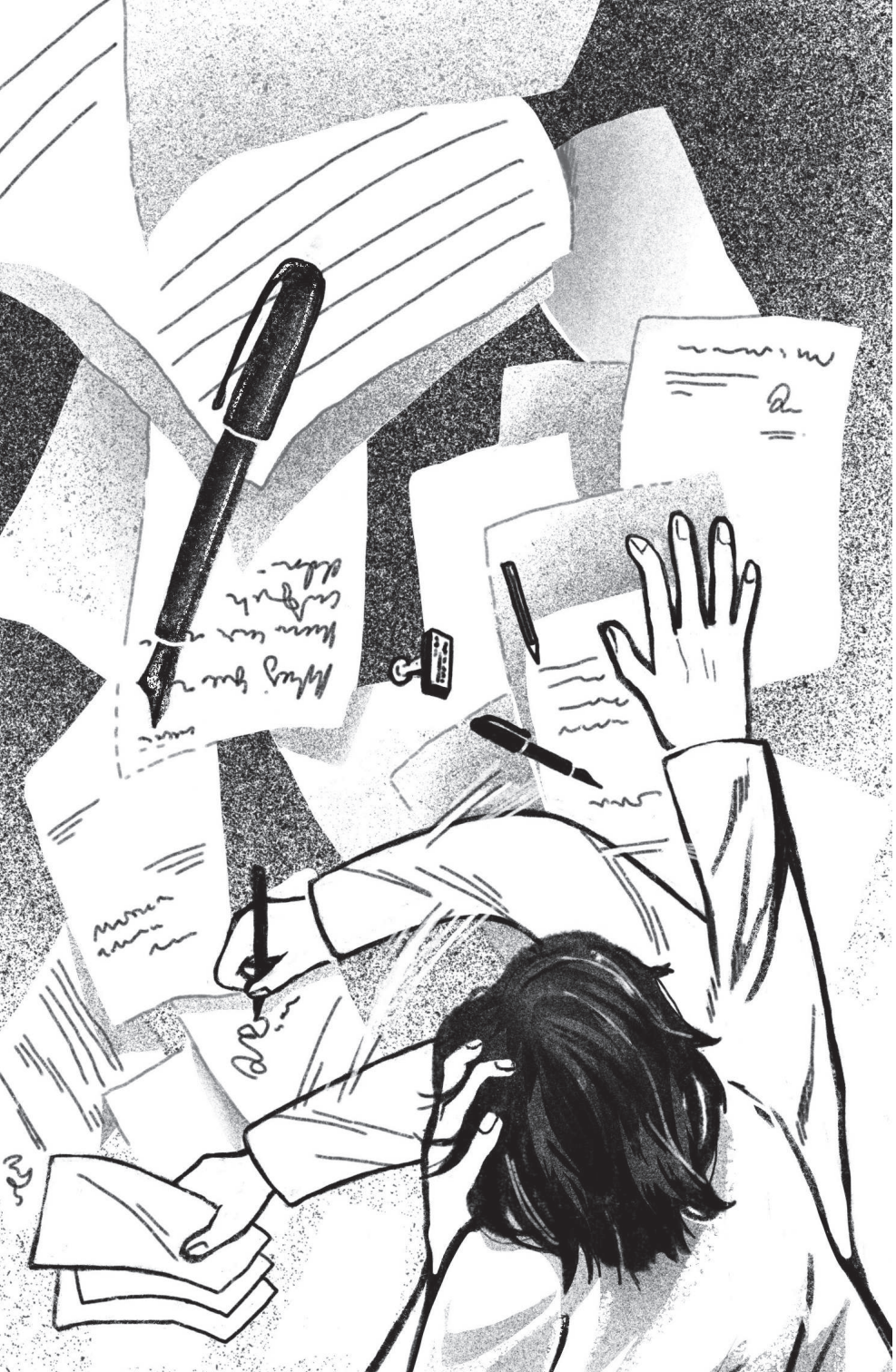

dokumenty dokonce nebylo možné doručit elektronicky, ale bylo potřeba jim zaslat originál poštou. Byrokratická bouře vyvrcholila první týden mého pobytu zde, kdy jsem několik dní strávil cele nad úředními dokumenty.

S návštěvou místních úřadů mi naštěstí pomáhala jedna ze sekretářek, sám bych v prvních dnech svého pobytu nevyřídil nic, akorát bych se na všechny ty úředníky mohl usmívat, jelikož angličtina tu nevládne. A to i přesto, že město Wakó je v podstatě předměstím hlavního města Tokia. Rozhodně tedy nepotvrzuji výrok Aloise Svojsíka, který Japonsko navštívil před zhruba sty lety a který ve své knize *Japonsko a jeho lid* poznamenává, že „přijdeme-li do Jokohamy či Tokia, a oslovíme-li slušně oděného Japonce anglicky, jest pravdě podobno, že nám anglicky odpoví“. Milý Aloisi, já se domnívám, že to jest pravdě nepodobno. Ale třeba jsem jen z těch mnoha milionů Japonců celou dobu narážel pouze na ty, kterým anglická slůvka nešla přes jazyk.

Nicméně na úřadech se všechny dokumenty samozřejmě vyplňují v domovském jazyce, a tak i mé jméno bylo potřeba pro tyto účely pojaponštit. Pokud člověk umí japonsky, může si své jméno pojaponštit sám. Pokud ale člověk japonsky neumí, tedy tak jako já zkraje svého pobytu, není třeba zoufat. Máte-li po ruce Japonce nebo Japonku, což jsem měl, jelikož mě doprovázela asistentka Misako-san, je postup vskutku jednoduchý. Několikrát pečlivě vyslovíte své jméno, Japonec napíná uši a dumá, po nějaké chvilce se přikloní k papíru a zaznamená to, co naposlouchal, ve znacích *katakana*. Z toho plyne, že není vůbec důležité, jak se vaše jméno zapisuje